

Sygn. akt II Ca 850/17

POSTANOWIENIE

Dnia 7 listopada 2017 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy II Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Piotr Rajczakowski

Sędziowie: SO Aleksandra Żurawska

SO Agnieszka Terpiłowska

po rozpoznaniu w dniu 7 listopada 2017r. w Świdnicy na posiedzeniu niejawnym sprawy na skutek skargi pozwanej T. K. o wznowienie postępowania zakończonemu prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Świdnicy z dnia 25 maja 2017r., sygn. akt (...), w sprawie z powództwa M. G., o zapłatę

p o s t a n a w i a:

odrzuć skargę.

(...)

UZASADNIENIE

Pozwana T. K. wniosła skargę o wznowienie postępowania zakończonemu prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Świdnicy z 25 maja 2017r., wydanego na skutek apelacji pozwanej od wyroku Sądu Rejonowego w Świdnicy z 29 kwietnia 2016 r., sygn. akt (...). W sporządzonej chaotycznie i w znacznej części niezrozumiałej skardze podniosła, że nie była w trakcie postępowania należycie reprezentowana, zatem postępowanie jest dotknięte nieważnością.

Sąd Okręgowy zważył. Skarga podlegała odrzuceniu.

W pierwszej kolejności zauważyć należy, że jest to kolejna już, podobna, oparta na tej samej podstawie wznowienia, skarga złożona przez T. K., gdy poprzednie zostały, z takich samych przyczyn, prawomocnymi postanowieniami Sądu Okręgowego w Świdnicy z dnia 30 sierpnia 2017 r. oraz 13 czerwca 2017 r., odrzucone (...). Przechodząc zaś do oceny niniejszej skargi, ponownie wskazać należy, że przed merytorycznym rozpoznaniem skargi o wznowienie postępowania Sąd bada, czy zostały spełnione określone w art. 410 § 1 kpc konieczne warunki umożliwiające jej rozpoznanie. Zgodnie z treścią powołanego przepisu Sąd odrzuca skargę wniesioną po upływie przepisanej terminu, niedopuszczalną lub nieopartą na ustawowej podstawie. Postanowienie w tym przedmiocie może być wydane na posiedzeniu niejawnym. Skarżąca swoją skargę oparła na podstawie przewidzianej w art. 401 pkt 2 kpc, zgodnie z którym można żądać wznowienia postępowania z powodu nieważności, jeżeli strona nie miała zdolności sądowej lub procesowej albo nie była należycie reprezentowana bądź jeżeli wskutek naruszenia przepisów prawa była pozbawiona możliwości działania. W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się jednolicie, że oparcie skargi na ustawowych podstawach oznacza nie tylko wskazanie jej podstawy prawnej, ale także przytoczenie takich okoliczności, które uzasadniałyby jej powołanie. Nie chodzi przy tym o badanie trafności powołanych podstaw wznowienia (zasadności skargi), ale o ocenę wskazanych przez skarżącego przesłanek pod kątem ich ustawowej dopuszczalności, a więc czy są to podstawy ustawowo wymienione. Samo zatem sformułowanie podstawy wznowienia w sposób odpowiadający powyższym przepisom, nie oznacza oparcia skargi na takiej podstawie, jeżeli już z samego jej uzasadnienia wynika, że podnoszona podstawa nie zachodzi (zob. m. in. postanowienie Sądu Najwyższego z 19 czerwca 2008r., II PZ 11/08, Wyd. Lex nr 496408). Taka też sytuacja miała miejsce w rozpoznawanej sprawie, bowiem skarżąca bezzasadnie powołuje się na rzekome nienależyte reprezentowanie jej w toczącym się postępowaniu objętym skargą, nie podnosząc przy tym jakichkolwiek okoliczności, które miałyby ten zarzut potwierdzać.

Ponadto do wniosków diametralnie odmiennych od stanowiska skarżącej prowadziła analiza akt sprawy (...), z których wynikało, że pozwana T. K., działając w sprawie osobiście, składała liczne pisma procesowe, w których obszernie przedstawiała swoje stanowisko oraz stawiała się na rozprawie, w tym obecna była na rozprawie poprzedzającej jej zamknięcie, w dniu 15 kwietnia 2016 r., na której też została przesłuchana w charakterze strony, na posiedzeniu na którym ogłoszono wyrok (i na której oświadczyła, że nie chce słyszeć wyroku i opuściła salę na czas jego ogłoszenia), jak również skarżąca brała udział w rozprawie, w postępowaniu apelacyjnym, w dniu 16 maja 2017 r., poprzedzającej ogłoszenie wyroku przez Sąd Okręgowy. Zauważyć także należy, że jak wskazuje się nadto w piśmiennictwie prawniczym, nie można żądać wznowienia, jeżeli niemożność działania ustała przed uprawomocnieniem się wyroku lub gdy strona w ostateczności podjęła czynności w procesie, nawet doznając utrudnień w popieraniu swoich roszczeń lub obronie przed żądaniami strony przeciwnej (zob. A Jakubecki, Komentarz aktualizowany do ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego, wyd./el. Legalis 2016).

Mając na uwadze powyższe względy Sąd Okręgowy, na podstawie art. 410 § 1 kpc i powołanych przepisów prawa, orzekł jak w postanowieniu.

(...)